

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Χάρης εἰς τὸν ἀμείλικτον Ῥάλλον πρόκειται νὰ συλλάβωμεν τέλος πάντων ἕνα ὅστις κλέψας χρήματα ἐκ τῶν προμηθειῶν τοῦ 1878 θὰ δώσῃ λόγον τῆς κλοπῆς. Ἡ κλοπὴ αὕτη ἣτις πρόκειται νὰ φανερωθῇ, ἐὰν ἐπινεύσῃ τὸ ὑπουργεῖον, δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη, ὅπως αἱ κλοπαὶ αἱ μὴ φανερούμεναι ἢ μᾶλλον μὴ τιμωρούμεναι· πρόκειται περὶ 50,000 δραχμῶν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους θὰ ἀναπνεύσῃ ὁ κόσμος ἐὰν καὶ μικρὸς τις κλέπτης ἐκ τῆς μεγάλης ἐκείνης συμμορίας, ἣν ἐγέννησε τὸ Δομοκὸν, ὀδηγηθῇ δεμένος τὰς χεῖρας εἰς τὴν εἰρκτὴν, ὅπου νὰ συνδιασκεδάξῃ με τοὺς μπουγαδοκλέπτας.

Ἐπειδὴ πρόκειται δὲ περὶ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ, πολλὰ ἐλπίζομεν ἐκ τῆς ἐγνωσμένης στρατιωτικῆς ὑπερηφάνειας τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν.

Ποῖος θόρυβος, ποῖα ἀνυπομονησία, ποῖα ἀηδία ἀνεπτύσσοντο, ἐξεχύνοντο, ἐξεπῆδων ὡς στήλη ὕδατος ἐξ ἀναβρυτηρίου ἐν μέσῳ τῆς προχθεσινῆς συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς, διότι ὁ κ. Ῥάλλης δὲν ὠμίλει ὡς ὁ κ. Κασσιμάτης περὶ τῶν πολιτειολόγων τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ περὶ μιᾶς ὁδοῦ, ἣν εἰς ἰδιώτης ἀνέσκαψε, διακόψας τὴν συγκοινωνίαν δῆμων χωρικῶν μετ' ἄλλων δῆμων καὶ μετὰ τῆς πρωτεύουσας. Οἱ λεπτεπίδερμοι Βουλευταὶ, ὅλοι ὕψος καὶ θεωρία, ὁμοίαζον τὰς νευρικές ἐκείνας τῆς ὑψηλῆς Κοινωνίας Κυρίας, αἵτινες εἶναι ἱκαναὶ νὰ λειποθυμήσουν, ἂν τις ἐν τῷ σαλονίῳ των τολμήσῃ νὰ κάμῃ λόγον περὶ μαγειρικῆς ἢ ὑφαντικῆς, ἀφίγων κατὰ μέρος τὸν Ἄδν Ζουάν καὶ τὸν Ἄραμιν.

Ὁ κ. Παχὺς ἐὰν δὲν ἦτο τόσῳ παχὺς βεβαίως θὰ ἦτο προωρισμένος νὰ ἀναδειχθῇ μέγας πολιτικός συνωμότης, Ὁρσίνης τις ἢ Φιέσκης· διότι γνωρίζετε ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι ὁ Καῖσαρ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν αἱματώδη καὶ εὐρυστον Βροῦτον, ἀλλὰ τὸν ἰσχνὸν καὶ χολερικὸν Κάσιον.

Συνωμοτεῖ ὁμως διὰ τοῦ χρηματός του ἐναντίον τῶν ἐπαρχιακῶν ὁδῶν καὶ ἅμα εὐρίσκει τὴν εὐκαιρίαν Κομμουνδούρου τινος πρωθυπουργοῦ ἢ Θεοδώρου Νομάρχου ἢ καὶ

Παππαμιχαλοπούλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἐπιτίθεται κατὰ τῆς πτωχῆς Ὀδοῦ Ἀρχανῶν τὴν ἀνασκάπτει, τὴν καταστρέφει, κατασκευάζει τάφρους, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ φέρῃ νερὸν εἰς τὸ Κτήμα του τῆς Ἀραλλίας.

Ἔως τῶρα ὁ δημόσιος λόγος ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ ἀνασκαφὴν εἰς ἰδιωτικὰ κτήματα· ὁ κ. Παχὺς, ἀναμορφωτῆς νομοδιδάσκων, ἰδοὺ ὅτι ἀνατρέπει ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἀπέναντι τοῦ συμφέροντος ἰδιώτου καταστρέφονται τὰ δημόσια.

Ἦστε δὲν εἶναι ἐπιφοβοὶ, μὰ τὸν Θεὸν, μόνοι οἱ ὁμογενεῖς, ἐπιφοβοὶ εἶναι καὶ οἱ Ἰθαγενεῖς· καὶ εἶναι ἄξιοι οἱ μὲν τῶν δέ, διότι ἐὰν οἱ μὲν ζητῶσι νὰ συγκεντρώσουν εἰς ἑαυτοὺς ὅλην τὴν κινητὴν περιουσίαν, οἱ Ἰθαγενεῖς γηπεδοκλέπτει φιλοδοξοῦν τὴν ἀκίνητον καὶ ἐν μέσῳ τῶν δύο θὰ μείνῃ ὁ λαὸς ἐπὶ τοῦ παρόντος χωρὶς ὕδωρ καὶ μετὰ μίαν γενεάν χωρὶς ἄρτον.

Προστοιμάζομεν, φίλτατοι συμπολίται, ἄρχοντας· εἴμεθα ὅλοι ἔγκυοι καὶ γεννοῦμεν τυράννους, οἵτινες θὰ καταστήσουν τὰ τέκνα μας εἰλωτας.

Δὲν γνωρίζω πλέον κερδοσκοπικώτερον ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πρωθυπουργοῦ. Χρηματιστήριον, ἐμπόριον, μεταλλεῖα, καὶ αὐτὸς ὁ μινωταυρισμὸς, ἐπιδεξίως καὶ διπλωματικῶς διαχειριζόμενος, δὲν φέρουν τόσα χρήματα ὅσα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πρωθυπουργοῦ. Τοῦλάχιστον ὁ κ. Κομμουνδούρος τὸ ἀπέδειξε πειραματικῶς. Τὸ ἐν Ἀδάμαις κτήμα του, ἄλλοτε τῶν κληρονόμων τοῦ μακαρίτου Τασίτσα, ἔχει τὴν ἱστορίαν του· ἀλλὰ ἡ νέα ἱστορία εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Ῥάλλης ἀποκαλυφθεῖσα· ὅτι ζητεῖται ὡς ἐτήσιον μίσθωμα τῶν διὰ τοῦ κτήματος αὐτοῦ τοῦ κ. Κομμουνδούρου διερχομένων ὕδατων 30 δραχμαὶ κατὰ μῆνα, τὸ ὅποιον θὰ πῆ ἐξασφάλισις εἰς τὸν κ. Κομμουνδούρον—χρηματίσαντα δικολάβον καὶ πρωθυπουργὸν ἕως τῶρα—εἰσοδήματος 100,000 δραχμῶν κατ' ἔτος.

Δὲν γνωρίζω κερδοσκοπικώτερον ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

Θα όνομασθῆ Σπανοβουλή ἢ Βουλή αὐτὴ ἐάν δὲν σώσῃ ἀπὸ τοῦς δυνάεας τῶν ἰδιωτῶν τὸ Ἀδριάνειον ὑδραγωγεῖον, ἄνευ τοῦ ὁποῖου αἱ Ἀθῆναι θὰ κατατῆσουσιν ἔδρα Γύφτων καὶ κοράκων.

Πρὸ μνηῶν ἐγράφομεν ὅτι τὸ κορύφωμα τοῦ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ θὰ συνετελεῖτο ἐάν ἐπανήρχετο καὶ πάλιν ὡς ἐθελοντῆς ὁ ἐκ Βραΐλας φιλόπατρις ποιητῆς Κλεάνθης Παπάζογλου.

Φαίνεται ὅτι πλησιάζομεν εἰς τὸ κορύφωμα αὐτὸ, διότι ἀφίκετο ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἀναμενομένου Ὄθων Παπαζογλου.

ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ.

Κύριε Προϋγέδρε ! τὸν λόγου . . . Ὄπηρχε ποτε ἓνας ἄνθρωπος, ἢ καὶ εἰς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖου τοῦ συνέθε γένα περιστατικὸν τὸν ἀκόλουθουσιν. Αὐτοῦς ὁ ἄνθρωπος ὁ γένας . . .

Ψιθυρισμὸς εἰς τὴν δεξιάν . . . Κότταρη. Ὁλεγα λοιπὸν πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχανε πάρει φωτιᾷ τὰ γένειά του, ὡς ποῦ τοῦ ἡτοιμάζετο νὰ πάρῃ φωτιᾷ καὶ τοῦ κεφάλι του' ἓνας κερατόσπορος γύριζε νὰ ἀνάψῃ τοῦ τομπούκι του ἀπὸ τὰ γένεια του . . .

Δ'. ΜΥΣΤΙΚΟΡΗΜΑ «ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ» 20

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἔδε προηγ. φύλλον.)

Ἐντὸς εὐρείας καὶ πολυτελῶς ὑδρεπισμένης αἰθούσης ὁ κύριος Δε-Λερβῶ, ἀρχαῖος τῆς αὐτοκρατορίας Γερουσιαστής, ἐξηκοντούτης ἤδη, ὅστις ὅμως ἦτο πλεῖστον γνωστὸς διὰ τὰ πλοῦτη του ἢ διὰ τὸν πολιτικὸν βίον, περιέμενε τὸν Μαρκήσιον Μωριγγὺ μετὰ τῆς κυρίας Δε-Λερβῶ, ἐνῶ ἢ θυγάτηρ του Ἀρτεμις ἦτο ἀκόμη εἰς τὸ κομμωτήριόν τῆς ἐπιδιορθοῦσα τὴν κόμην τῆς πρὸ τοῦ κατέλθη εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον ὁ Μαρκήσιος εἰσῆρχετο ὡς μνηστήρ. Ἐξακοσίων χιλιάδων προῖξ, νεύτης, κάλλος, τίτλος, εὐγένεια! Ὁ Μαρκήσιος ἦτο εὐτυχῆς. Ἀλλ' ὁ κ. Δε-Λερβῶ ἀνέμενε τὸν υἱὸν του ἐξ Ἀμερικῆς διὰ νὰ τελεσῇ τοὺς γάμους

ΕΙΣ

τὰ παρὰ τὴν μονὴν τῶν Ἀσωμάτων κατασκευασθέντα παραπήγματα κατὰ τὰ φαινόμενα ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, διότι οἱ ἄνδρες κοιμῶνται ἐπὶ γῆς ὑγρᾶς καὶ γονίμου εἰς κρυολογήματα καὶ πλευρίτιδας.

Μία βελέντζα δὲν εἶναι φοβερὸν κατὰ τῆς ὑγρασίας ὀχύρωμα· οὕτε εἶναι τὰ παραπήγματα σκηναί· καὶ ὑπὸ τὰς σκηνὰς ὑπὸ τὴν βελέντζαν, ἀν δὲν ἀπατώμεθα, στρώνονται ἄχυρα.

Δὲν πιστεύομεν διότι τὰ μὲν συμπολιτευόμενα φύλλα ἐξήντησαν τὰ δάκρυά των διὰ τὰς κακουχίας τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς προκατόχου κυβερνήσεως, τὰ δὲ ὀλίγα ἀντιπολιτευόμενα δὲν ἀκολουθοῦσι τὴν τακτικὴν τῆς πρῶν ἀντιπολιτεύσεως, ὅτι τὰ ζωτικὰ αὐτὰ ζητήματα θὰ παραβλέπωνται καὶ ὅτι ἢ ἀναισθησία τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν θὰ ἀναχθῆ εἰς ἀίμοχαρῆ θεᾶν, εἰς ἣν θὰ προσφέρωνται ἐξιλαστήρια θύματα πλευρίτιδες, βρευματισμοί, κρυολογήματα ἐπικίνδυνα καὶ θάνατοι.

ΑΜΙΜΗΤΑ ΔΟΥΖΙΝΑ

Ἢίτε ἀπὸ δόλον καλὸν, Ἢίτε ἀπὸ δόλον κακόν . . .

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ἓνα γνῶμονα τῆς ἰκανότητος τοῦ Βασιλέως.

Ἐν ἐπιγνώσει τῆς ζωολογικῆς μας καταστάσεως.

Ἐάν ἢ Βουλὴ ἔνοχη νὰ διαιρηθῆ εἰς δύο τοιαύτας ἀγάλας.

των, ἐνῶ ὁ Μαρκήσιος ἐβιάζετο νὰ τελειώσῃ ἢ ὑπόθεσις αὐτὴ τὸ ταχύτερον.

— Εἶθε ἄκριθῆ, Μαρκήσιε—εἶπεν ὁ γέρον ἀνεγερόμενος ἐκ τῆς ἔδρας του—

Ὁ Μαρκήσιος μετὰ διπλὴν ὑπόκλισιν ὡς πάντοτε πρὸ τῆς Κυρίας πρῶτον καὶ εἶτα πρὸ τοῦ κ. Δε-Λερβῶ·

— Οὔτω ἐλπίζω νὰ μὲ εὑρετε πάντοτε κ. Δε-Λερβῶ—ἀπήντησεν. Ἐν καὶ ἐφοδοῦμην μήπως ἄρχησα διότι μόλις τώρα ἐφθασα ἀπὸ τὸ Βαυσαῖν ὅπου διέτριψα τὴν ἡμέραν πλησίον τοῦ Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μῶρ.

Ἐντούτω εἰσῆλθε καὶ ἢ Ἀρτεμις.

— Ἄ! ἤλθατε Μαρκήσιε; Ἀλλὰ τὸ γεῦμα εἶναι ἔτοιμον ὥστε . . .

Καὶ ὁ Μαρκήσιος προσφέρων τὸν θραχίονα εἰς τὴν μέλλουσαν πενθεράν του, προηγεῖτο τοῦ κ. Δε-Λερβῶ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος κατερχόμενος εἰς τὸ ἐστιατόριον.

Ἢ τράπεζα ἦτο ἔτοιμη, οἱ ὑπηρετῆαι ἔφερον τὸ φαγητὸν καὶ ὁ Μαρκήσιος ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κυριῶν προσεπάθει νὰ ἀναπτύξῃ ὄλην αὐτοῦ τὴν περὶ τὰς ἐθιμοτυπίας ἰκανότητα προσέχων καὶ εἰς τοὺς ἐπουσιωδαστέρους κανόνας. Ὁ Μαρκήσιος ἦτο μελετημένος.

— Πότε λοιπὸν θὰ μας παρουσιάσετε αὐτὸν τὸν Κόμητα τοῦ Σαῖν-Μῶρ—ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ γέρον Δε-Λερβῶ— ἀκούω νὰ γίνεταί τοσοῦτος λόγος περὶ αὐτοῦ. . . !

ΤΩΡΑ

ἔχομεν καὶ τὴν λέξιν αὐτογνωμόνης, λέξιν ἢ ὁποία, κατὰ τὴν Ἑσσημερίδα, ὅπου τὸ Βαρόμετρον τοῦ κ. Σμιθ σημειῶν ἄνεμοζάλην, αὐτὴ ἢ ἀντηχῆ εἰς τὰ ἄντρα καὶ τὰς κοιλάδας τῆς χώρας ὅλης πέραν καὶ πέραν.

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος διὰ τῆς λέξεως ταύτης ἐξεσφάλισε τὴν ἀθανασίαν του.

Εἶπε νὰ καταθέσῃ τὰ πρακτικά, δὲν τὰ κατέθεσε, τὸν ἠρώτησαν τί περιέχουν, ἀπήντησεν αὐτογνωμόνης, τετέλεσται, ὁ Τρικούπης προδότης! φρίκη! φρικτωμέν καὶ ὅτι τὸ γράφομεν. Αὐτογνωμόνης! Ἀλοῦς ἐκεῖ αὐτογνωμόνης; Εἶναι διὰ νὰ τρελλαθῆ κἀνεὶς!

Καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ αὐτογνωμόνης;

Εἶναι ἢ Ἑλλάς ὑπάρχουσα ὡς κράτος καὶ ὄχι ἢ Βουλγαρία ὡς μεμυθρευτὸν τῆς Ῥωσσίας.

Ὀθαί! ἐάν ὁ Τρικούπης διέτασσε τὴν ἐπιστρατεῖαν προσκλήσει τῆς Ἀγγλίας!

Θὰ ἠκούομεν ἀμέσως: ὁ κατάσκοπος τῆς Ἀγγλίας! Τὸ πούλημένο κρέας!

Ἄλλὰ εἶναι καὶ ἓνα ἄλλο.

Ἐκ τοῦ αὐτογνωμόνης αὐτοῦ καταφαίνεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἤθελεν ἐπιστρατεῖαν.

Ὁ δὲ κ. Κουμουνοῦρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ χαλέδες ἐπεθύμουν ὁ κ. Τρικούπης ἀπὸ Συμβούλου τοῦ Στέμματος νὰ κατήντα Συμβουλευόμενος.

Καὶ νὰ βλέπετε ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ κ. Κουμουνοῦρος προσεράφη εἰς τοὺς πόδας τοῦ κ. Τρικούπη ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ συνέχισε τὸ ἔργον ἐκεῖνου.

Ταυτοχρόνως δὲ καὶ τὸ αὐτογνωμόνης νὰ σχηματίζεταί εἰς φάσμα ἢ εἰς φλόγας ὅπου πρέπει νὰ καῆ ὁ κ. Τρικούπης.

Ἄ! Ῥωμοί! πέτε λοιπὸν σὰν τὸν Τσοῦτσουνάτον ὅτι ἀπεινάτε καὶ ἀθέλετε νὰ φάτε.

— Εἰς πρώτην εὐκαιρίαν καθ' ἣν κατέλθη εἰς Παρισίους. Ἄ! πρέπει νὰ τὸν γνωρίσετε, κ. Δελερβῶ!

— Εἶνε λοιπὸν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Κόμητος ὅστις ἔμπορεύετο εἰς τὰς Ἰνδίας; Μοὶ εἶπον ὅτι νυμφεύεταί τὴν κόρην τοῦ Βαρώνου κ. Τιβῶ. Ἄ! Ἀρτεμις θὰ ἤμεθα εἰς τοὺς γάμους τῆς Βέρθας.

— Εὐτυχῆς ἢ Βέρθα! — Εἶπεν ἢ κυρία Δελερβῶ!

— Πιστεύετε . . .; — Εἶπεν ὀλίγον ἀφηρημένῃ ἢ Ἀρτεμις. Ἀλλ' εἰς ἐν νεῦμα τῆς μητρός τῆς ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ καὶ ἢ κ. Δελερβῶ ἔστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ μελοδράματος. — Ὄ! ἦσθε ἀπόψε εἰς τὴν Ορέγα, κ. Μαρκήσιε;

— Εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Λαχώρας τοῦ Μασσενέ.

— Πάντοτε ὁ Λασάλ καὶ ἢ Ρεσκέ . . . Δὲν ἔχει οὕτω; Εἶναι ἄλληθως ἀντάξιός τοῦ Φῶρ ὁ Λασάλ. Τὸν ἤκουσα εἰς τὴν Ἀφρικανῆν. Εἶναι φοβερὸς ὅταν ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα νὰ ἐγειρῶσι τὴν τρικυμίαν.

Ὁ Μαρκήσιος ἦτο, ὡς εἶπομεν, ἐνήμερος εἰς ὅλα τὰ φερόμενα εἰς τὸν θεατρικὸν κόσμον καὶ ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν ἢ δύνατο νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸ προσφιλέ του θέμα, λαλῶν τώρα μὲν περὶ τῆς κ. Ρεσκέ καὶ τοῦ Λασάλ, τώρα δὲ περὶ τῆς Καρβαλῶ καὶ τοῦ Σαλωμών ἢ περὶ τῶν χορευτριῶν τῆς Ορέγα. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δεῖπνου ἢ συνδιάλεξις λοιπὸν περιεστράφη εἰς τὸ θέατρον, ἢ δὲ κ. Δελερβῶ ἐπεφύλαχθη νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν κόρην τῆς κατόπιν διὰ τὸ ἀπρόσε-

ΑΤΟΠΗΜΑΤΑ

Εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἐσχάτως ἀποβιώσαντος ὑπομοιράρχου τῆς χωροφυλακῆς κ. Καραπαναγιώτῃ διεπράχθη ἄστοπον ὅπερ ἐνεποίησεν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν. Ἀντὶ νεκροφορέου τῶν ἀξιωματικῶν ἀπέστειλαν φορεῖον στρατιώτου.

Διὰ αὐτὴ ἢ ἐξαιρέσις;

Μὴ διότι ὁ ἀποθανὼν ἦτο ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐκ τῶν περάτων, κατὰ τὴν σεμνὴν ἐκφρασίαν τοῦ πρῶν Εἰσαγγελέως τῶν Ἐρετῶν;

Ἡ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

Περουσία 9)21 Ὀκτωβρίου 1880.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἐραντᾶσθην τὴν Μητροπολιν τῆς Κολωνίας. Πρόκειται τῆς εἰσόδου εὐρὺ περίστηλον τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ παμμεγέθους ναοῦ ὁμοιάζει πρὸς δάσος κώνων, στηλῶν μικρῶν, μεγάλων, αἵτινες συνδέονται, συμπυκνούνται, συμπλέκονται περὶ ἀλλήλας καὶ ἀπομακρύνονται συγχεόμεναι εἰς ἡμίφωσιν μυστηριώδεις. Ἀπὸ τὰ ὑψηλότετα καὶ ἐπιμήκη παράθυρα διὰ τῶν πολυχρόων κρυστάλλων κατέρχονται αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς οἰονεὶ συνεθλασμέναι εἰς ἀμετρήτους ἰριδας. Αἱ ἐπὶ τῶν κρυστάλλων ζωγραφίαι ἔχουσι τὰ χρώματα ζωηρότατα καὶ τὴν ὄλως Τευτονικὴν ὑπερβολὴν τοῦ ῥυθμοῦ τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Γερμανικῆς καλλιτεχνίας. Ὁ Ἀδάμ εἶναι ἐνδεδυμένος ὡς Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ· καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ βιβλικὰ πρόσωπα εἶναι μεταμορφωμένα εἰς πρίγκηπας καὶ ἰππότας ἔχοντας συνωφρομένους Τευτονικὰς ὄψεις, γενειάδας δασείας, στάσεις ἰταμῶν Γιαντισάρων, πτερὰ καὶ λοφία τερατώδεις, σπάθας καὶ ὅπλα φοβερὰ, στολὰς καὶ ἀποσκευὰς πολεμικὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Ὅταν ὁ ἥλιος πλήτητ τὰ παράθυρα, οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀριστουργημάτων ἐκείνων τῆς Τευτονικῆς καλαι-

κτον ἐκεῖνο πιστεύετε; τὸ ὁποῖον ἐρριψεν ἐνώπιον τοῦ Μαρκήσιου, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Κόμητος τοῦ Σαῖν-Μῶρ.

Μετὰ τὸν καφέ ἀνῆλθον εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ ἢ Ἀρτεμις ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρχισεν νὰ πλήτητ ἔπ' αὐτοῦ τὸν ὠραῖον τετραχόρον ἐκ τῆς Ἀθιγγαρίδος τοῦ Στράου.

Ὁ Μαρκήσιος ἐπλησίασε καὶ ἀκουμπῶν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Ἄ! εἶσθε ἄγγελος ὅταν παίζετε—τῆ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὔς.

Ἦ Ἀρτεμις ἠρυθρίασε καὶ ἀντὶ εὐχαριστήσεων διὰ τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην ἔστρεψε πλησιφασις ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μέλανας ζωηρούς ὀφθαλμούς τῆς.

— Λοιπὸν δὲν θὰ σὰς ἴδωμεν αὔριον κ. Μαρκήσιε ἠρώτησε.

— Μήπως δὲν εἶμαι ὁ ἀίγμάλωτός σας. . . !

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ἀνευρίσκομεν τὸν Μαρκήσιον εἰς τὴν εὐρύχωρον αἰθούσαν τοῦ Νέου Μελοδράματος, ἢτις χρησιμεύει ὡς συνευτυκτηριον κατὰ τὰ διαλείμματα καὶ ὡς περίπατος συγχρόνως, ὅπου ἐπιδεικνύονται ἐν ὄλῃ αὐτῶν τῆ μεγαλοπρεπεῖα αἱ πλούσιαι ἐσθῆτες καὶ ὅπου ἀκτινοβολοῦσιν οἱ ἀδάμαντες περὶ τὰ ἡμίγυμνα στήθη καὶ ἀντανაკλῶνται τόσαι ὠραῖαι κορφαὶ ἐπὶ τῶν κατόπτρων, τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τοὺς τοίχους. (Ἀκολουθεῖ)

σθησίας εκπρίπτουσι λάμπει ἀγρίωπας καὶ ἀπαισίας. Αἱ γυναικίκες των, ἢ μᾶλλον τὰ θήλειά των, μόλις προραίνονται γονυκλινῆ παρὰ τὰς γωνίας καὶ ἔχοντα μορφὰς λεαίνης ἢ κιτρίνου κύνθης.

Καὶ ἐφαντάσθη ὅτι μόνος ἐκεῖ, τὴν νύκτα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ ναοῦ, ἐνῶ ἀμυδραὶ καὶ ἀνίαν ἐμβάλουσαι αἱ τῆς σελήνης ἀκτίνες διὰ τῶν χρωμάτων ἐκείνων ἀορίστως συνθλώνται, ὑπὸ τὸ διπλοῦν μυστήριον τῆς σιγῆς καὶ τοῦ ἐν τῷ βάθει τῶν μυρίων κόνων πυκνουμένου σκότους, ἐφαντάσθη ὅτι ἐκεῖ ἤθελον νὰ προσευχηθῶ, . . . νὰ ὑψώσω μίαν ἰδέαν πρὸς τὸν Θεόν, ὃν εἰς λαὸς ἔρχεται νὰ λατρεύσῃ ὑπὸ τὰς στοάς αὐτάς· καὶ αἱ ἰδέαι μου δὲν ὑψοῦντο, καὶ ἡ ψυχρά χεὶρ τοῦ δέους μου ἐπέεζε τὸν νοῦν. Καὶ ὑψώσα τὸ βλέμμα· καὶ τὸ ἀμέτρητον ὕψος τοῦ οἰκοδομήματος μου ἐφάνη μικρὸν, πολλὰ μικρὸν δι' ἓνα Θεόν, τοῦ ὁποῦ μόνον τὴν ἀπουσίαν ἐκεῖ ἠσθάνομην . . .

Διὰ τῶν τοιούτων ἔργων, τὰ ὅποια ἀποκαλεῖ *θαύματα*, νομίζει ὁ ἄνθρωπος ὅτι δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ ἐαυτῷ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ του, καὶ μόνον τῆς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεως ἀνυψοῖ μνημεῖα.

Καὶ ἐφαντάσθη ὅτι ἐκεῖ . . . ἐπὶ τὴν Ἀκρόπολιν, ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς αὐτῆς σελήνης, ἔβλεπον τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλάτωνος, μαρμαίροντα καὶ διὰ τῆς ἁρμονίας τῶν γραμμῶν των, διὰ τοῦ κάλλους τοῦ σχήματος καὶ τῆς χάριτος τῶν κόσμων ἀποκαλύπτοντα εἰς τὸ ἔκθαμβον ὄμμα τὸ ἰδανικὸν ὅπερ ὑπερτάτη ἢ διάνοια τοῦ καλλιτέχνου συνέλαβεν ὑψομένη πρὸς μίαν θεότητα ἢ τὸ πνεῦμα μόνον νοεῖ λαυθάνουσαν ἐν τῷ ἀπείρῳ καλλιτεχνήματι ὅπερ καλεῖται ἡ φύσις.

Ἄ! οἱ ἱερεῖς! οἱ ἱερεῖς! Αὐτοὶ καθεῖρξαν τὸν Ἰεχωβά μετὰ τοῦ Υἱοῦ του καὶ ὅλης τῆς μελαγχολικῆς Ἀδῆς των ἐν ταῖς κρύπταις αὐταῖς, δι' ἃς ἐπισώρευσαν ὡς ὄρη τὸν γρανίτην καὶ τὰ μάρμαρα ἐπὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον· καὶ ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη ἕστεγος ἐν τινὶ σπηλαίῳ, ἐνήστευσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ῥεῖθρον ἐνὸς χειμάρρου καὶ ἐσταυρώθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς βουνοῦ! Καὶ ὅταν ἐξεδίδωξεν ἀπὸ τὸν Ναὸν τοῦ Κυρίου τοὺς ἐμπόρους, εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν αὐτὴν εἶχεν ἐπιθυμίαν καὶ διὰ τοὺς Λευίτας.

Οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ κατεδίκασαν τὸν Ῥαφαήλ, τὸν Μιχαήλ Ἀγγελον, τὸν Τιτιανόν, τὸν Λεονάρδον, τὸν Μουρίλλον καὶ ὅλας τὰς μεγαλοφυΐας τῆς Ἀναγεννήσεως τῆς Καλλιτεχνίας ἐν τῇ Δύσει, αὐτοὶ τοὺς κατεδίκασαν καὶ τοὺς ἐδέσμευσαν καὶ τοὺς ἐρρίψαν συντετριμένους καὶ ἐν βραχεῖ μαρνανθέντας μεταξὺ τῶν φύλλων τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ὡς πράττουσι διὰ τὰ ἄνθη σήμερον οἱ ὠχροὶ καὶ αἰσθηματῆται μαθηταὶ τῶν ἱερατικῶν σχολῶν· καὶ πανταχοῦ ἐν Ἰταλίᾳ λ.χ. ἥτις συνοψίζει ἐν ἑαυτῇ τὴν Χριστιανικὴν καλλιτεχνίαν, ἀποκάμνει καὶ τέλος ἀνιᾶται τὸ βλέμμα ἐπιζητούν τὴν ἀποκάλυψιν τῆς μεγαλοφυΐας ἀπὸ Ναῶν εἰς τάφους καὶ ἀπὸ εἰκόνας Χριστῶν εἰς Παναγίας καὶ Ἀγίους.

Καὶ ἐφαντάσθη ὑπὸ τὸ αὐτὸ τῆς σελήνης φῶς θραυόμενον ἐπὶ τὸν καθρέπτην τοῦ Κερατίου κόλπου, ἐφαντάσθη ἐν μέσῳ τῶν σκοτεινῶν κυπαρίσσεων καὶ τῶν λευκῶν ὑψηλῶν μιναρῶδων ἀνακλύπτουσαν τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, τὴν ἱεράν αὐτὴν Κιβωτόν, ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὡς ἐν τῷ λαξευτῷ του τάφῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας κατετέθη ὁ Χριστὸς, τῶν Ἰουδαίων περιφρουρούντων αὐτόν, οὕτως ἐναπετέθησαν οἱ πόθοι καὶ ἡ ἐλευθερία ἐνὸς ἔθνους τὴν ἀνάστασιν προσδοκῶντος.

Καὶ ἡ Μητρόπολις τῆς Κολωνίας ἀπογιγαντωμένη παρέστη καὶ πάλιν πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς φαντασίας μου. Ἄ!

οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι δίκαιον νὰ ἐνθουσιῶσι πρὸ τοῦ μνημείου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἀνήγειρον εἰς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν πατρίδα, τὸ διπλοῦν αὐτὸ αἰσθημα, ὅπερ δύναται νὰ συνέχῃται καὶ εἰς ἓνα σταυρὸν καὶ εἰς μίαν σημαίαν, τὸ διπλοῦν αὐτὸ αἰσθημα ὅπερ διὰ τῶν πραγμάτων ὁμιλεῖ εἰς τὴν καρδίαν, ἐνῶ ὁ Θεὸς εἶναι ἰδέα ἥτις συνέχεται μόνον εἰς τὰ βᾶθη τοῦ νοῦ, ἢ, νοητὴ ἐστὶ ἐν τῇ ἀπειρίᾳ τῆς, πληροῖ τὰ πλάτη οὐρανῶν ἀτερμόνων.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐν τῇ ἀκαθέκτῳ ὁρμῇ τοῦ δρόμου τῆς ἐτρίψε πάντοτε βαρέως, καὶ ὁ μονότονος, παρατεταμένος αὐτὸς πάταγος ἐκᾶττοτε ἐποικίλλετο ὅταν διεβαίνομεν σιδηρᾶν τινα ἐπὶ χειμάρρου γέφυραν, ἐφ' ἧς ἐνόμιζε τις ὅτι ἐκείνην ὁλόκληρον ἐπὶ στιγμὴν ἐκρημνίζετο ὡς μυρία δοκοὶ σιδηραὶ συγχρόνως καταπίπτουσαι, ἢ ὅταν διερχόμεθα ἄλλος τι συνοδευόμενοι ἐκ τοῦ συνεχοῦς, ἐπὶ βραχὺ ἐπιτεινομένου καὶ αἰφνης σιγῶντος θροῦ τῶν ξηρῶν ἐκ τοῦ φθινοπώρου φύλλων, ἢ ὅταν διεπερῶμεν σκοτεινόν τι tunnel, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ κρότος ὑπόκωπος συνειχετο.

Καὶ πάλιν εἶτα ἐξετείνοντο μακρὰν οἱ ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς σελήνης ἡρεμοῦντες λόφοι καὶ πύργοι καὶ ἄλλα καὶ μακρότερον ἐστὶ οἱ σκοτεινοὶ τῶν ὄρεων ὄγκοι.

Καὶ ἀποσπασμένη τῶν αἰσθήσεων ἡ ψυχὴ ἀπεμονοῦτο ἐν τῇ ἡμερίᾳ, ἐν τῇ σιγῇ, ἐν τῇ ἀπαλῇ ἐκείνῃ λάμπει, καὶ ἡρέμα ἐκηλεῖτο ὑπὸ τῆς ἀνεκφράστου ἁρμονίας ἣν, ἐκ μυρίων συναποτελουμένην ἐπὶ τῆς γῆς τόνων, ἢ Νῦξ, ποιήτρια ὑπερτάτη, ἐνοῖ μετὰ τῆς ἀπὸ τῶν οὐρανῶν μελωδίας. Καὶ ἐν τῇ ἀπείρῳ ταύτῃ καὶ σιωπηλῇ μουσικῇ, ὡς ἐν ὑπερᾶνθρώπῳ προσευχῇ, ἡ ψυχὴ ἐνόει τὸν Θεόν τῆς, καὶ ἡ καρδία ἀγωνιώσα ἀνέμενε νὰ αἰσθανθῇ ἓνα τόνον ἑλλείποντα . . .

— !!

Ἦτο αὐτὸς ὁ ἑλλείπων τόνος! . . . καὶ ἡ ἁρμονία τότε ἐγένετο τελεία, πληροῦσα καὶ νοῦν καὶ καρδίαν . . .

Εἶχεν ἀντηχήσει ἐν φίλημα.

Οἱ δύο συνταξιδιωταὶ μου μὲ εἶχον ἐκλάθει ὡς ἀποκοιμηθέντα· καὶ οὕτως εἶχον κλεισθεὶς ἀπὸ τινῶν στιγμῶν τοῦς ὀφθαλμούς . . . Πρὸς τὸν οὐτῶ ! σημειωθέντα ἦχον ἦνοιξα τὸν ἓνα, καὶ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίου βιαίως ἀποσπώμενον ἀπὸ τοῦ τῆς φίλης του.

Φιληθῆτε, φιληθῆτε, εὐτυχεῖς νέοι, διότι καὶ τὸ φίλημά σας εἶναι μία λέξις γλυκειὰ τῆς μυστικῆς προσευχῆς, ἣν αἱ ἀπειροὶ τῆς φύσεως καλλοῦσι, καὶ τὸ ψέλλισμα τοῦ ἐπαναλαμβάνοντος τὰς ἱεράς λέξεις τῆς μητρὸς του παιδίου, καὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ᾄσμα, καὶ τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου ὁ βαρὺς κάματος καὶ τοῦ γλύπτου ἢ λαξεύουσα ἐν ἀριστοῦργημα σμίλη, καὶ τοῦ ὑπὲρ πατρίδος θνήσκοντος ἢ τελευταία κραυγῆ, μυρίως διάφοροι τόνοι τῆς αὐτῆς ἁρμονικῆς ἄρπας ὡς νέον ψαλμὸν ἀποτελοῦσι πρὸς τὸν Θεόν ὑψούμενον . . .

Τὸ δὲ σύριγμα τῆς ἀτμαμάξης ὡς μακρὸν παῦλα διέκοψε τὴν φανταστικὴν μου *cavatina*, κινδυνεύουσαν ν' ἀποθῇ τὰ μάλιστα *fantasiώδη*, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ :

— Ferontola! Per Perugia cambia convoglio!

Ἦτοίμασα τὴν ὁδοπορικὴν μου ἀποσκευὴν καὶ μετὰ μικρὸν ἀπέβην τῆς ἀμάξης, εὐχαριστημένος ὅτι τοὺς ἄφωνα νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐντελῶς μόνον τὸ ἥκιστα φανταστικὸν καὶ γλυκύτατον αὐτῶν *duetto*.

Ἡπειρώτης—